

अतिविशेष मिशनरी महिना ऑक्टोबर २०१९

**(दररोजच्या मिस्सासाठी “बाप्तिस्मा आणि प्रेषित” ह्या दंस्तऐवजवर आधारीत
मराठीमध्ये संक्षिप्त चिंतन)**

मंगळवार - ऑक्टोबर १

“जगाच्या पाठीवर सर्वत्र जा व माझा शुभसंदेश सर्व मानवप्राण्यांना द्या” (मार्क १६:१५). ही प्रभू येशूची ‘सर्वांत मोठी आज्ञा’ Maximum illud जी आहे, ती पूर्ण करण्याची जबाबदारी बाप्तिस्मा स्वीकारलेल्या आपणा सर्वावर आहे. म्हणून १०० वर्षांपूर्वी पोप बेनेडिक्ट १५ वे, यांनी १९१९ या वर्षी, जे एक प्रेषितीय पत्र पाठवलेले होते त्याची शताब्दी या वर्षी साजरी करण्याचे आपले पोप फ्रान्सिस यांनी ठरवले असून या वर्षीचा ऑक्टोबर हा मिशन महिना ‘विशेष मिशन महिना’ पाठावा असे आज्ञापत्र त्यांनी पाठवले आहे.

या महिन्याच्या सुरुवातीला ‘संत तेरेजा, मिशनची कैवारिनी’ हिच्या स्मृतिदिनाच्या दिवशी होते, हा केवळ योगायोग नसून ते ईशावीयोजित आहे. आपली ‘सुवार्ता’ आपल्याला सांगते की येशू आपले ‘मिशन’ घेऊन त्याच्या पित्याकडून या पृथ्वीवर आला. त्या काळची पवित्र नगरी यरूशलेम येथे त्याच्या मिशनचा कळस होणार होता. तेथे त्याच्या यातना, दुःख, मरण, दफन, पुनरुत्थान व स्वर्गरोहण याच्या रूपाने हा कळस होणार होता. त्या यरूशलेम नगरीकडे तोंड करून तो चालला आहे.

संत तेरेजा ह्या तरुणीने येशूने दिलेले मिशनकार्य मोठ्या अद्विने मनावर घेतले. कार्मलाईट संघात सिस्टर होण्यासाठी पॅरिस नगरीच्या बाहेर एका कॉन्वेंटमध्ये प्रार्थनामय जीवन ती जगत होती. आपले प्रत्येक लहान-मोठे कार्य तिने मिशनमधील आत्म्यांच्या तारणासाठी अर्पण केले. तिने तिचे आत्मचरित्रिदेखील लिहिले. वयाच्या अवघ्या २४व्या वर्षी तिला देवाज्ञा झाली. पोप महोदयांनी तिला ‘मिशनची आश्रयदाती, म्हणून जाहीर केले.

प्रकृती अस्वास्थतेमुळे ती जरी लांबच्या दूर मिशन देशांत जाऊ शकली नाही, तरी तिच्या देहाचे अवशेष आज बन्याच देशांत नेले जात आहेत. सद्या मोठ्या भक्तीभावाने ते स्कॉटलंडमध्ये देवळोदेवळी फिरवले जात आहेत. त्यांतून भाविक मिशनची प्रेरणा घेत आहेत. आपणही....

बुधवार - ऑक्टोबर २

यंदाचा ऑक्टोबर महिना हा ‘खास मिशन महिना.’ त्यावर मनन-चिंतन करण्याचा आज दुसरा दिवस. मिशन महिन्याच्या पहिल्या दिवशी आपण काल संत तेरेजा या मिशनरी संताच्या जीवनावर चिंतन केले. तेरेजा ही बालकासारखी शुद्ध अंतःकरणाची होती. आज आपण ‘राखणाऱ्या देवदूतांचा सोहळा’ साजरा करत असताना देवदूतसुद्धा कसे शुद्ध असतात यावर आजच्या शुभवर्तमानाच्या उताऱ्याद्वारे चिंतनाची संधी घ्यायला पाहिजे. आजचे शुभवर्तमान आपल्यापुढे लहान बालकांचा आदर्श ठेवते.

पहिल्या वाचनाद्वारे नेहम्याचा आदर्श आपल्यापुढे ठेवला जातो. अगदी स्वच्छ मनाने नेहम्या राजापुढे आपली अडचण मांडतो. ज्या ठिकाणी त्याचे पूर्वज पुरलेले आहेत, ती यरूशलेम नगरी कशी रसातळाला गेली आहे व तिचे प्रवेशद्वार कसे मोडकळीस आले आहे, हे तो राजाची सेवा करताना पर्शियाचा राजा सायरस याच्यापुढे मांडतो. राजा सायरस हा नेहम्याला काही काळापुरता यरूशलेमला परत पाठवण्याची तयारी

दाखवतो, कारण इराण या पर्शियन देशात तो परागंदा होता. त्याची नजर त्याच्या मायभूमीकडे लागली होती.

नेहम्याला आपण आपला आदर्श म्हणून घ्यायचा असेल तर आपल्या अडि-अडचणी आपल्या वरिष्ठांपुढे मांडण्यास आपण मनाचा मोकळेपणा दाखवला पाहिजे. कोणत्याही आडवळणाने न जाता, पर्शियाचा राजा आर्ताझिरेस हा नेहम्याला विचारतो, “तुझी इच्छा तरी काय आहे?” त्याने आपली इच्छा प्रकट करताच त्याचे मिशन त्याच्यापुढे स्पष्ट केले जाते. मिशनची जबाबदारी अंगावर घेऊन तो आपल्या देशबांधवांना गटागटाने यरूशलेम नगरीचा कोट बांधण्याची जबाबदारी सोपवितो. अंगावर जबाबदारी पडताच प्रत्येक गट अवघ्या ५२ दिवसांत आपले काम फते करतो. यरूशलेमवासीयांना हवी असलेली सुरक्षितता त्या कोटाच्या भिंतीच्या आत प्राप्त होते. गव्हर्नर म्हणून त्याचा कार्यकाळ पूर्ण झाल्यावर त्याना आणखीही काही काळाची अधिक मुदत मिळते. आपल्या मिशनच्या संदर्भात देवाचा मिशनरी प्रभू येशू हा देखील त्या राजाप्रमाणे आपल्याला सरळ व स्पष्ट प्रश्न विचारतो, “तुझी इच्छा काय आहे?”

आपला राष्ट्रपिता महात्मा गांधी यांची १५०वी जयंती आज आपण साजरी करतो. गांधीजीवरदेखील देवाने एक ‘मिशन’ सोपविले होते. सत्य, प्रेमभाव व अहिंसा यांच्या जोरावर त्याने आपले मिशन १९४७मध्ये पूर्ण केले.

गुरुवार - ऑक्टोबर ३

बाबीलोन देशाचा सर्वेसर्वा नाबूखादनेझर याने इ.स.पूर्वी ५८७ या वर्षी यरूशलेमनगरीचा पाडाव केला, ती नगरी धुळीस मिळविली व सर्व लूट घेऊन तो मायदेशी गेला. काही वर्षांनी त्या बाबीलोनमध्ये वारे उलटे फिरले. सायरस या देवभिरू राजाची राजवट तेथे आली. देवाने दिलेल्या अंतःप्रेरणेप्रमाणे तो राज्य करू लागला. राजाने आपला सेवक नेहम्या याच्यावर त्याचे मिशन कसे सोपविले व त्याने ते कसे तडीस नेले, ह्याविषयी आपण काल चिंतन केले.

एज्ञा या एका भविष्यवादी मिशनच्याचे चित्र आज आपल्यापुढे रेखाटले जाते. नगरीच्या भिंती नेहम्याने सिमेंटने जोडल्या. एज्ञाने लोकांची हृदये रेशमी प्रेमरज्जूनी जोडली. त्याने ती नगरी म्हणजे एक कौटुंबिक परिवार तयार केला. परागंदा होऊन बाबीलोनमध्ये गेलेल्या व आता गटागटाने आपल्या मातृभूमीत परतलेल्या यरूशलेमवासीयांना त्याने मोशेचे नियम शिकविले. ‘देवाची निवडलेली लेकरे’ ही अस्तित्वाची भावभावना त्याने यरूशलेमवासीयांमध्ये जागृत केली व इतर धर्मीयांबरोबर विवाह करण्यापासून त्याने त्यांना परावृत्त केले. मोशेने इजिप्तमधून त्यांना या वतनभूमीत आणले होते. त्याच्या स्मरणार्थ ‘नव्या पिकाचा सोहळा’ साजरा करण्यास त्याने लोकांना शिकविले. त्याला Feast of the Booths असे म्हटले जाऊ लागले. त्या नव्या पिकातून गोरगरिबांना चार दाणे प्रेमापोटी देण्याची परोपकारी प्रथा निर्माण झाली. देवाप्रीतीला जोडूनच शेजारप्रितीचा जन्म झाला, हे खरे देवाच्या इच्छेप्रमाणे सारे घडत गेले.

हा महिना ‘खास मिशन महिना’ आहे. जगाच्या तारणाचे मोठे मिशन येशूवर सोपवून पित्याने त्याच्या पुत्राला पाठविले. येशूने १२ प्रेषित व ७२ शिष्यांची निवड केली. त्यांच्याबरोबर आपले मिशन विभागून घेतले. नव्हे, आपले मिशन त्यांच्यावर सोपविले. मिशनरीवृत्तीचे शिक्षण देऊन त्यांना पाठविले. सोबत काय काय घ्यावे, कुठे कुठे जावे, काय काय करावे, याचे शिक्षण त्यांना लूक या शुभवर्तमानकाराच्या १०व्या अध्यायात सांगितले आहे. रस्त्यात धोक्याचे ‘लाल कंदिल’ कुठे कुठे असतील याविषयी सावधानतेचा इशारा त्याने दिला.

ज्या येशूच्या नावाने मिशनरी म्हणून जातील ते त्यांचे देखील लोक ऐकणार नाही. त्यांनी त्याचे वाईट वाटून घ्यायचे काही कारण नाही. कारण तो ‘अव्हेर’ त्यांचा नव्हे तर तो येशूचा आहे, नव्हे, त्या येशूला ज्या देवपित्याने पाठवले, त्याचा तो साक्षात अव्हेर आहे. हा सावधगिरीचा इशारा देखील त्याने त्यांना अगोदरच देऊन ठेवला.

शुक्रवार - ऑक्टोबर ४

आपले विद्यमान पोप जेव्हा पोप या पदावर निवडून आले, तेव्हा त्यांनी एक आगळेवेगळेच नाव परिधान केले. आपले नाव ‘फ्रान्सिस’ असेल, असे त्यांनी घोषित केले. जवळच्या सहकार्याना वाटले की तो ते जेज्वीट संघाचे आहेत म्हणून जेज्वीट संघाचा एक सुरुवातीचा शिलेदार फ्रान्सिस झेवियर या मिशनरीच्या नावाने त्यानी या नवीन नावाचा आग्रह धरला असावा. पण आपला विचार स्पष्ट करीत ते म्हणाले की, त्यांना असिसीच्या संत फ्रान्सिसच्या पावलांवर पाऊल ठेवून मार्गक्रमण करायचे आहे.

असिसी गावच्या ह्याच फ्रान्सिसला येशूच्या क्रुसाच्या पुढे अतःप्रेरणा झाली ती अशी, “फ्रान्सिस माझे चर्च दुरुस्त कर.” फ्रान्सिसने मिशनरी संघ स्थापन केला. त्याला अनेक अनुयायी मिळाले. स्त्रीवर्ग देखील मिळाला. त्यातून फ्रान्सिस्कन सिस्टरांचे संघ उदयाला आले. फ्रान्सिसच्या हातांवर येशूच्या जखमा होत्या. त्या जखमांना ‘स्टामा’ असे म्हणतात.

१९२६ या वर्षी पोप पायस ११ वे यांनी त्याला ‘प्रति-ख्रिस्त’ ही उपाधी दिली. येशूने जे (धन्योदगार काढले होते त्याप्रमाणे फ्रान्सिसने आपली व आपल्या अनुयायांची जीवनाची वाट तयार केली.

आजच्या शुभवर्तमानात काफर्नाऊम व कोराझिन या दोन गावांचा येशू धिक्कार करताना दिसतो. काफर्नाऊम ही प्रेषित फिलीप ह्याची जन्मभूमी. येशूने तेथे पुष्कळ चमत्कार केले होते पण ते गाव कठोर हृदयाचे ठरले. तेथे तर एक शताधिपती आला होता. त्याचा येशूवरील विश्वास विलक्षण व उल्लेखनीय असा होता. शिष्याना पाठवताना येशू म्हणाला, “जे तुमचे ऐकतात, ते माझे ऐकतात, ‘जे तुमचा अव्हेर करतात, ते माझा अव्हेर करतात जे माझा अव्हेर करतात, ते ज्याने मला...”

मिशन कार्य करण्याची जबाबदारी आपल्यावर आपल्या बाप्तिस्म्याद्वारेच ठेवण्यात आली आहे. त्यातून आपल्याला सुटका नाही. मार्क १६:१५ सबंध जगात जा आणि अखिल मानवजातीला माझी सुवार्ता सांगा. मत्त्य २८:१९-२० माझे शिष्य करा, त्यांना पित्याच्या, पुत्राच्या एक पाऊल पुढे. - माझ्यावर मिशन सोपविण्यात आले नाही - “मीच मिशन आहे.”

शनिवार - ऑक्टोबर ५

प्रभू येशूने आदेश दिल्याप्रमाणे त्याचे शिष्य त्याचे मिशनकार्य बजावण्यासाठी वेगवेगळ्या गावी गेले. त्या गावात त्यांनी येशूचा संदेश दिला. येशूने सांगितल्याप्रमाणे शिष्यांच्या हातापायांना यश प्राप्त झाले. विजयी चेहऱ्यांनी ते येशूकडे परत आले. त्याच्या विजयी चेहऱ्यांवर त्यांच्या कामगिरीची यशस्वीतता प्रभू येशूला जाणवत होती. तरीसुद्धा त्यांना त्या विजयाला शब्दरूप देऊन येशूच्या कानांवर ती चांगली बातमी त्यांना त्यांच्याच मुखावाटे घालायची त्यांची इच्छा होती. तुझ्या नावाने दुष्टात्मेही आमच्या वर्चस्वाखाली होते,” हेही

येशूला सांगायची त्यांना घाई झाली होती. जाण्याअगोदर येशूने त्यांना एक प्रकारचे अभयदान दिले होते. ते अभयदान वाटेत व त्यांच्या मिशनकार्यात त्यांची खरी ताकद ठरले होते. हेही सांगायला त्यांची मने उतावीळ झाली होती. सापांच्या व विंचवांच्या दंशांवरही गुणकारी ईश्वरी सामर्थ्य त्याने त्यांना दिले होते. त्या अचाट शक्तीच्या जोरावर मार्गात जे विषारी वृत्तीचे शत्रू त्यांच्यावर चालून आले, त्यांवरही त्यांनी विजय मिळविला होता. सुवार्तिक मार्क याने आपल्या सुवार्तेच्या सोळाव्या अध्यायात सांगितल्याप्रमाणे त्यांनी आपल्या सामर्थ्यशाली हातांनी ते साप पकडले होते व विषाचे प्यालेही ग्रहण केले होते. त्यांना काहीच दुखापत झाली नव्हती. त्यांच्यावर सोपवून दिलेले मिशन नक्कीच त्रासदायक तसेच दुःखदायक होते; तथापि अंतिम विजय हा पवित्र आत्म्याच्या कृपेचा होता हे ते आपल्या मुखावाटे आता शाबित करीत होते.

आता येशू त्यांना शाश्वती देऊन सांगत होता की त्यांच्या या कामगिरीचे इनाम त्यांना इथेच नव्हे तर स्वर्गराज्यात नक्कीच मिळणार आहे, त्याची आशा त्यांनी धरायची आहे व त्यात आनंद मानायचा आहे.

साक्षात् येशूशी त्यांची प्रत्यक्ष गाठभेट झाली, त्याच्याशी ते प्रत्यक्ष बोलू शकले. याकरिता तो ह्यांचे अभिनंदन करतो. पुढील मिशन कार्यासाठी ती खरोखर त्यांना मिळालेली शक्ती होती. कारण मिशन हे आपले नाही तर ते त्याचे काम आहे. त्या कामात सहभागी होण्याचे भाग्य आपल्याला मिळते हे त्याने आपल्याला दिलेले खास वरदान आहे.

रविवार - ऑक्टोबर ६

मिशनकार्य हे विश्वासावर चालते. मिशनरी हा स्व-सामर्थ्यावर चालत नाही. तो देवाच्या कृपेच्या सामर्थ्यावर चालतो व त्या सामर्थ्यावर विसंबूनच तो वेगवेगळ्या कार्याना हात घालतो. शेवटी विश्वास हाच त्याचा श्वास बनतो. शेवटचा श्वास घेईपर्यंत तो विश्वासावर चालतो. त्याने घेतलेली उडी शेवटी त्याच्या पित्याच्याच कवेत सामावली जाईल हा त्याच्या अंतर्यामीच्या आवाज असतो. राईच्या दाण्याइतका विश्वासावर अशक्य गोष्ट करायचे जरी त्याने ठरविले तरी ते त्यांना शक्य होते. एखादे झाड जमिनीवरून उपटून समुद्रात लावण्यासारखी अशक्य गोष्ट जरी त्यांनी योजिली तरी ती शक्य होईल. श्रद्धा झाडेच हलवत नाही; पर्वतही हलवू शकते, ही असते त्याची शाश्वती.

खरा मिशनरी हा सतत येशूच्या संपर्कात राहतो. ‘प्रभो, माझा विश्वास वाढव,’ ही प्रार्थना तो सतत आळवत राहतो. जितका त्याचा विश्वास दांडगा, जितकी त्याची श्रद्धा मोठी, तितकी त्याच्या कामाची उंची अधिक.

मिशनरी हा गणिताच्या आकडे-मोडीवर चालत नाही. अधिक - वजाबाकीच्या गणितावर तो आपल्या कार्याचे मूल्यमापन करत नाही. पुस्तकाच्या शेवटच्या पानावर जे गणिताचे उत्तर असते त्यावर असते त्याची सारी भिस्त. आकडे-मोड चुकली, तिने त्याला धोका दिला, तरी शेवटी उत्तर बरोबर असेल, ही असते त्याची श्रद्धा. कारण ते उत्तर त्याच्या विधात्याने लिहून ठेवलेले असते.

एखाद्या मिशनरीच्या कार्यात त्याला मिळालेले यश, त्याला मिळालेले उत्तर हे त्याचे नसते. ते असते देवाचे. त्याने फक्त प्रयत्न करत राहायचे असते: ‘प्रयत्नांती परमेश्वर’ हे पालूपद घुटमळत. त्याने मान्य करायचे असते, “हे प्रभो, मी तुझा असमर्थ सेवक आहे. सारे सामर्थ्य हे तुझे आहे.”

सोमवार - ऑक्टोबर ७

लूकच्या चौथ्या अध्यायात सैतानाने येशूची परीक्षा घेतली. येशूने त्याला पराभूत केले. आजच्या शुभवर्तमानात विद्वान शास्त्री येशूची परीक्षा पाहण्याचा प्रयत्न करतो. जे सैतानाला जमले नाही ते साध्य करण्याचा शास्त्र्याने प्रयत्न केला. शाश्वत जीवन मिळविण्यासाठी काय करावे? खराखुरा आनंद कशात आहे? असा प्रश्न त्याने उपस्थित केला. येशूने त्याला सांगितले की ईश्वराची भक्ती करा आणि ही भक्ती शेजाच्यावरील प्रीतीने सिद्ध करा. उत्तम शमरोनी दृष्टांतामध्यला तो मनुष्य सुरक्षित जगातून असुरक्षित जगात प्रवेश करतो आणि त्याच्यावर संकट कोसळते.

आजचं जगही निराळ नाही, सुरक्षित नाही. जीवनाचा प्रवास करताना माणसावर संकटं येतात. दृष्टांतातल्या माणसावर संकटं आली. कुणीही त्याला मदत केली नाही. ना लेवीने ना याजकाने. धर्माची माणसे कमी पडली तेव्हा परका मानलेला शमरोनी मदतीला धावला. त्याने लुटारूच्या हाती सापडलेल्या माणसाची शुश्रूषा केली.

संकटग्रस्ताच्या मदतीला धावणे हा खरा धर्म आहे, ते खरे मिशन आहे. जखमी माणसाला आपल्या कडून करूणा आणि प्रेम हवे आहे. शमरोनी मनुष्य येशूप्रमाणे वागला. देवावरील श्रद्धेमुळे त्याला सेवेची प्रेरणा मिळाली.

मंगळवार - ऑक्टोबर ८

जुन्या करारातील योनाला देवाने मिशन दिले होते. पण त्याने त्यापासून पळून जाण्यासाठी सबबी दिल्या योनाप्रमाणे प्रभूचे शुभवर्तमान घोषविताना आपल्यापुढे संकटाचे डोंगर आहेत. परंतु देवाने दिलेल्या जबाबदारीतून आपण पळून जाऊ शकत नाहीत. योना शेवटी निनवेला पोहोचला. धैर्य करून त्याने त्यांना देवाचा संदेश दिला. त्याच्या उपदेशामुळे पापी लोकांचे परिवर्तन झाले. देवाने त्यांच्यावर करूणा केली.

आपण पॅरीशमधील आपले काम करीत असताना अनेकदा देव आपल्यासाठी नवले करीत असतो. योनाच्या प्रवचनामुळे निनवेचे परिवर्तन झाले आणि संत लूक आपल्याला सांगतात की, येशूच्या रूपाने योनापेक्षा महान व्यक्ती आपणांस भेटावयास आली आहे. आजच्या जगाला शुभवर्तमानाची गरज आहे.

येशूने मार्था आणि मेरी ह्यांच्या घरात किंबहुना त्यांच्या हृदयात प्रवेश केला. येशूच्या देववाणीमुळे त्या दोघींना दैवी आनंदाचा अनुभव आला. मिशनरी म्हणून आपल्याला देखील अनेक घरामध्ये प्रवेश करून त्यांना शुभवर्तमान सांगायचे आहे.

येशू जेरूसलेमच्या पर्यायाने कालवारीच्या वाटेवर होता. आपल्या प्रवासात त्याने मार्थांचे घर हे मैत्रीचे घर केले. मिशनरी म्हणून आपल्याला इतरांच्या (अगदी अनोळखी लोकांच्याही) घरात प्रवेश करून त्यांना शुभवर्तमानाचा आनंद द्यायचा आहे व त्यांची घरे मैत्रीची घरे करायची आहेत.

मार्था आणि मेरी ह्यांच्या जीवनातल्या भूमिका निराळ्या होत्या. मार्था सेवेमध्ये गुंतली होती तर मारिया देवशब्दाचा आनंद अनुभवित होती. ह्या दोन्ही भूमिका एकमेकांना पूरक आहेत. ख्रिस्तसभेनेदेखील एका बाजूला सेवा करताना दुसऱ्या बाजूला देवशब्दाची घोषणा करायची आहे, हे आपले आजचे मिशन आहे.

बुधवार - ऑक्टोबर ९

आमचे बापा ही साधीसुधी प्रार्थना नाही. टरटूलियन ह्या धर्मपंडिताने म्हटल्याप्रमाणे तो शुभवर्तमानाचा अर्क आहे. त्याच्यात काय नाही? जीवनाची मूलभूत तत्त्वे, पराकोटीचा आशावाद आणि प्रभूच्या शिष्यांचा तो निर्णयिक ठेवा आहे.

‘देवाला जुन्या करारातही ‘पिता’ ह्या नावाने संबोधण्यात आले आहे. येशूसाठी तो ‘आब्बा’ ‘बाबा’ होता. येशूचे त्यांच्याबरोबर जिव्हाळ्याचे नाते होते.

येशू आपल्या शिष्यांना शिकवितो की देव करुणेचा आणि प्रेमाचा सागर आहे. एका व्यक्तीने येशूला विचारले, ‘सार्वकालिक जीवन हे वतन मिळविण्यासाठी मी काय करावे?’ येशूने त्याला सोपे उत्तर दिले, ‘देवाला पिता, अब्बा म्हणून हाक मारायला शिका.’ येशू आपल्याला देवाचे नाव पवित्र मानायला सांगतो. देवाला पवित्र मानणे म्हणजे त्याच्या प्रजेचे एक घटक होणे. जुन्या करारामध्ये देवाला ‘बाप’ संबोधले आहे. देव आपला बाप असेल तर आपण त्याच्या इच्छेप्रमाणे वागलं पाहिजे. या प्रार्थनेचे दुसरे कलम म्हणजे ‘देवाचे राज्य यावे’ देवाने नव्या युगाची स्थापना करण्यासाठी इतिहासामध्ये प्रवेश केला आहे. देवाच्या राज्यात कुणालाही एकटे वाटणार नाही. या राज्यात आपण न्यायाची प्रतिष्ठापना करू शकतो. या राज्यात प्रत्येक व्यक्तीच्या प्रतिष्ठेचा आदर राखला जातो.

‘आमचे बापा’ मध्ये आपण प्रार्थना करतो की, दररोजची भाकर आम्हाला दे. ‘माझी भाकर’ नव्हे तर ‘आमची भाकर’ हा फरक लक्षात घ्यायला हवा. ‘आमच्या पापांची आम्हाला क्षमा कर’ या कलमाचा अर्थ काय? तर आपण सारे दुर्बळ मानव आहोत आणि आपण चुका करत असतो आणि क्षमा ही आपली गरज आहे. देव आपल्याला सदा क्षमा करीत असतो. ही क्षमा अनुभवल्यानंतर इतरांना क्षमा करणे हे आपले कर्तव्यच ठरते.

तिसऱ्या विनंतीमध्ये म्हटले आहे की, ‘आम्हाला परिक्षेत पडू देऊ नकोस’ अगोदर आपण क्षमेची मागणी केली आणि आता आपल्या दुर्बलपणाची कबुली देतो. आपण देवाला सांगतो की, आम्हाला मोहात पडू देऊ नकोस. जीवनात मोह येतच राहणार त्याला बळी न पडणे हा कृपाप्रसाद आहे.

‘आमच्या बापा’ ह्या प्रार्थनेमध्ये आपण देवाबरोबर, ख्रिस्ताबरोबर, पवित्र आत्म्याबरोबर एक नाते अनुभवतो. एक सारांश म्हणून ‘आमचे बापा’ ही प्रार्थना आपले देवाबरोबरचे नाते आणि त्यामुळे येणारी आपली जबाबदारी (Mission) ओळखण्याची एक मुख्य खूण आहे. परमेश्वर आपला पिता असल्यामुळे आपण एकमेकांचे भाऊबंद होतो. देवाचे नाव पवित्र केल्यामुळे आपण देवाच्या राज्याशी जोडले जाते. क्षमेच्या अनुभवामुळे समेटाला चालना मिळते. आणि त्यामुळे हळूहळू आपली पापी प्रवृत्ती लयास जाते. येशूने स्पष्ट केलेले देवाचे पितृत्व आपल्याला एक मिशनरी बनविते. त्यामुळे आपण मिस्सामध्ये प्रभूशब्द आणि प्रभूभाकर हा विधी साजरा करू शकतो. येशू पित्याकडून आला नि पित्याकडे निघून गेला हे त्याचे मिशन होते.

आपल्या बाप्तिस्म्यामुळे आपण देवाची लेकरे होतो. आपल्याला मिशनकार्यासाठी दीक्षा मिळते.

गुरुवार - ऑक्टोबर १०

आजच्या शुभवर्तमानामध्ये प्रभू येशूचे चित्र एक मित्र म्हणून रंगवले आहे. संत लूकच्या शुभवर्तमानानुसार येशू करुणेचा सागर होता. त्याच्या मित्रपरिवारामध्ये कुष्टरोगी, पापी, जकातदार, शताधिपती, विधवा ह्यांचा प्रामुख्याने समावेश होतो. संत योहान देखील येशूच्या मैत्रिविषयी सांगतो. मार्था, मरिया आणि त्यांचा भाऊ लाजरस हे त्यांच्या मित्रपरिवारामध्ये होते. लाजरसच्या मृत्युमुळे त्याचे डोळे पाण्याने भरले. ‘एकमेकांवर प्रेम करा’ ही आज्ञा देताना येशूने सांगितले की आपल्या मित्रासाठी प्राण देणे ह्याच्या सारखे मोठे प्रेम नाही. तुम्ही माझ्या आज्ञा पाळल्या तर तुम्ही माझे मित्र व्हाल. मी तुम्हाला गुलाम समजत नाही, मी तुम्हाला मित्र म्हटलेले आहे. तुम्ही मला निवडले नसून मी तुम्हाला निवडले आहे. क्रुसावर आपला प्राण अर्पण करून येशूने आपली मैत्री किंती खोल आहे हे दाखवून दिले. आपण देखील येशूबरोबरची मैत्री जोपासली पाहिजे. येशूबरोबरच्या मैत्रीमुळे आपली इतराबरोबरची मैत्री दृढ होते. या मैत्रीमुळे आपल्या देवाबरोबरच्या आणि शेजान्याबरोबरच्या नात्याला उजाळा मिळतो. मित्राकडे आपण कुठल्याही गोष्टीचा आग्रह करू शकतो. देवाकडे देखील मित्रप्रमाणे मागणी करायला पाहिजे. संत पॉल सांगतात की, आपल्याला प्रार्थना कशी करणे माहीत नाही. स्वतः पवित्र आत्मा आपल्याला प्रार्थना कशी करावी हे शिकवितो, खन्या प्रार्थनेमुळे आपले देवाबरोबर आणि शेजान्याबरोबर नाते जुळते आणि आपण मिशनसाठी सिद्ध होतो.

देवावरच्या मैत्रीमुळे आपण आपल्या संकुचितपणाच्या वर्तुळातून बाहेर पडतो व त्यामुळे आपल्याला मिशनकार्यासाठी प्रेरणा मिळते. पोप फ्रान्सिस सांगतात, ‘मिशन म्हणजे येशूच्या प्रेमात आणि लोकांच्या सेवेत गढून जाणे.’ ज्याची येशूबरोबर मैत्री आहे तो लोकांवरही प्रेम करतो.

शुक्रवार - ऑक्टोबर ११

आपले देवाबरोबरचे नाते कसे असावे हे वर्णन करताना आपण तटस्थ भूमिका घेऊ शकत नाही. ईश्वराशी एकनिष्ठा ह्याच्याशिवाय आपण निराळी भूमिका घेऊ शकत नाही.

अगोदरच्या शुभवर्तमानामध्ये येशूने आपल्याला देवाचे राज्य यावे म्हणून प्रार्थना करायला सांगितले. आजच्या शुभवर्तमानात येशू आपल्याला सांगतो की देवाचे राज्य आले आहे त्याची दृश्य खूण म्हणजे भूतग्रस्तांना बरे करणे. येशूच्या विरोधकांनी त्याचे नाते बिल्झेबुल ह्या सैतानाबरोबर जोडले. येशूचे देवाबरोबर अतिजिह्वाळ्याचे नाते असल्यामुळे येशू भुतबाधा दूर करू शकतो. अगोदर सांगितल्याप्रमाणे आपण तटस्थ राहू शकत नाही कारण येशू सांगतो, ‘जो माझ्याबरोबर नाही, तो माझ्या विरोधात आहे.’ आपण येशूबरोबर राहण्याचा भक्तम निर्धार केला पाहिजे. येशूने सांगितल्याप्रमाणे चांगले न करणे म्हणजे वाईटाला प्रोत्साहन देणे होय. येशूने आपल्या दुःखभोगाने आणि पुनरुत्थानाने सैतानाचे कंबरडे कायमचे मोडले आहे. एखाददुसरे चांगलं काम करून पुरेसे नाही, तर आपण सातत्याने चांगलं काम करणे आवश्यक आहे. तसे न केल्याने आपण सैतानाला आपल्या घराचे दरवाजे खुले ठेवतो.

मिशनरी वृत्तीच्या माणसाने सैतानाविरुद्ध चाललेल्या युद्धात आघाडीवर असले पाहिजे. प्रभूच्या कृपेमुळे आपण त्याच्या मिशनकार्यात सहभागी होतो, तरी दुसऱ्या बाजूला संत पीटरने कबूल केल्याप्रमाणे आपण पापी आहोत. येशूच्या संगती राहणे आपल्या मिशनकार्यासाठी आवश्यक आहे.

संत लूक शिष्यांच्या गुणांबोर त्यांचे दोषही दाखवून देतो. आपल्यामध्ये कृपा कार्यरत असली तरी आपण दुबळे आहोत हे लक्षात ठेवायला हवे.

शनिवार - ऑक्टोबर १२

आजचं शुभवर्तमान छोटे आहे. खरी आध्यात्मिकता देवाचा शब्द ऐकण्यामध्ये आणि पाळण्यामध्ये आहे. अशा लोकांना येशू धन्य म्हणतो. ‘धन्य’ म्हणजे सन्माननीय. संदेष्टा यिमर्या सांगतो ‘मला तुझा शब्द आढळला तेव्हा मी तो भक्षण केला. त्यामुळे माझे हृदय आनंदीत झाले.

देवाचा शब्द भक्षण करणे म्हणजे त्यावर चिंतन करणे. देवाच्या शब्दामुळे आपल्या मूल्य व्यवस्थेला आष्टान दिले जाते. देवाचा शब्द भक्षण करणे म्हणजे त्याच्या कार्याला सर्वस्वी वाहून घेणे. त्यासाठी अंगी धीर आणि बळ असणे आवश्यक आहे. आपण केवळ देवाचा शब्द ऐकणारे नाहीत, तर ते कृतीत उतरविणारे आहोत असे संत याकोब सांगतो. अलिकडच्या पोपमहोदयांनी देखील देवाचा शब्द ऐकणे आणि त्याप्रमाणे कृती करणे आवश्यक आहे असे सांगितले आहे. पोप सहावे पॉल सांगतात की ‘आधुनिक मानव केवळ प्रवचनावर संतुष्ट नाही तर जो प्रत्यक्ष कार्याबद्दल साक्ष देतो त्याच्यावर अधिक विश्वास ठेवतो. प्रवचनाला प्रत्यक्ष कृतीची जोड हवी.

पवित्र मरियेने देवाचा शब्द ऐकल्यानंतर ती तत्काळ एलिझाबेथला भेटायला गेली. मरियेने कृती केली, त्याचप्रमाणे ती देवाच्या शब्दासमोर ध्यानकरीत राहीली. हीच गोष्ट शुभवर्तमानातही दाखवून दिली आहे. मरिया केवळ येशूची आई आहे म्हणून थोर ठरत नाही, तर तिने देवाच्या वचनाचे पालन केले म्हणून ती महान ठरते.

मरिया एक श्रद्धावंत शिष्या म्हणून जीवन जगली. आपल्या श्रद्धेच्या प्रवासात मरिया नेहमी पवित्र आत्म्याच्या प्रभावाखाली होती.

मरियेप्रमाणे आपण आपल्या श्रद्धेच्या प्रवासात श्रद्धेची साक्ष दिली पाहिजे आणि मग श्रद्धेविषयी इतरांना माहिती दिली पाहिजे.

येशू मसिहा आहे काय? हे विचारण्यासाठी संत योहान बाप्तिस्ताने आपल्या शिष्यांना येशूकडे पाठवले. शिष्य आले तेव्हा येशू रोग्यांना बरे करीत होता. त्याने आंधळ्यांना दृष्टी दिली. येशूने योहानाच्या शिष्यांना उत्तर दिले, “आंधळे डोळस होतात, पांगळे चालतात, कुष्ठरोगी शुद्ध होतात, बहिरे ऐकतात, मेलेले उठविले जातात. गोरगरीबांना सुवार्ता सांगण्यात येते.” येशूच्या कार्याविषयीची ही प्रभावी साक्ष होती.

रविवार - ऑक्टोबर १३

कृतज्ञता ही आत्म्याची स्मृती आहे. त्यामुळे येशूने दहा कुष्ठरोग्यांना बरे केले, परंतु एकच मनुष्य आभार मानण्यासाठी आला हे पाहून येशूला वाईट वाटले. आभार मानणे हा केवळ शिष्टाचार नाही. तर तो आपल्या आध्यात्माचा आविष्कार आहे.

आजच्या पहिल्या वाचनात सिरियाचा नामान याच्या कुष्ठरोगापासूनच्या मुक्तीचा वृत्तांत वर्णन केला आहे. यादेन नदीत सातवेळा स्नान केल्यावर तो शुद्ध झाला. तो एलिया संदेष्ट्याचे आभार मानन्यासाठी परत

येतो. संदेष्ट्याचा शब्द मानणे, त्याला व्यक्तिशः भेटणे व यारेन नदीच्या पाण्याचा त्याला स्पर्श होणे यामुळे नामानला पूर्ण आरोग्यप्राप्ती मिळते. त्याचे आंतरिक परिवर्तन देखील घडते व त्याला इस्ताएलच्या देवाची ओळख होते.

जॉडर्न नदीमध्ये घेतलेली अंघोळ हे आपल्या बातिस्याचे पूर्वचिन्ह आहे. जेरूसलेमच्या वाटेवर असताना प्रभू येशूला कुष्ठरोगाने पछाडलेले दहा जण आढळले. त्यांनी येशूकडे एका वाक्याची प्रार्थना केली, ‘अहो, येशू गुरुजी, आम्हावर दया करा.’ त्यांनी काळजापासून केलेली प्रार्थना येशूच्या काळजापर्यंत पोहोचली आणि येशूने त्यांना बरे केले. यहुदी लोक शमरोन्यांना कनिष्ठ समजतात. दहाजणापैकी फक्त एक जण तोही शमरोनी येशूचे आभार मानण्यासाठी परतला. बाकीचे नऊ यहुदी मागे फिरले नाहीत.

शमरोनी कुष्ठरोग्याचे येशूवरील श्रद्धेमुळे परिवर्तन होते व तो मिशनकार्य करण्यास सिद्ध होतो. येशू त्याला म्हणतो, “उटून उभा राहा व जा.” येशू त्याला मिशनवर पाठवतो.

बाप्तिस्म्याद्वारे नवाजन्म मिळाल्यावर आपण सर्व मिशनरी बनतो. एक तर नेहमीच्या ठिकाणी किंवा परक्या प्रदेशात ज्या लोकांना येशूची अद्यापी ओळख नाही अशा लोकांत.

सोमवार - ऑक्टोबर १४

पहिल्या वाचनात पौल रोमकरांस प्रेषित व येशूचा दास म्हणून स्वतःची ओळख करून देतो. तो म्हणतो, जी सुवार्ता तो घोषित करतो ती देवाचा पुत्र येशूख्रिस्त याच्याविषयी आहे. येशूख्रिस्त हा देहदृष्ट्या दावीद वंशात जन्मला व त्याच्या पुनरुत्थानाद्वारे देवाचा पुत्र ठरला आहे. पौल म्हणतो की येशूख्रिस्ताद्वारे त्याला कृपा व प्रेषितपद ही मिळाली आहेत. ह्या येशूख्रिस्ताची सर्व राष्ट्रांमध्ये घोषणा झाली पाहिजे व सर्वत्र त्याचे आज्ञापालन क्हायला हवे.

शुभर्वतमानात यहुदी लोक येशूकडे चिन्ह मागतात असे सांगितले आहे. येशू स्वतःच चिन्ह आहे. तारणाचे चिन्ह. त्याच्याद्वारे सर्व मानवजातीला तारण प्राप्ती होईल. यहुदी लोकांनी येशूवर श्रद्धा ठेवली म्हणजे त्यांच्यासाठी तारणाचा दरवाजा खुला होईल. खुद येशूशिवाय दुसऱ्या चिन्हाची गरज नाही. जशी दक्षिणेकडची राणी सालोमन राजाकडे ज्ञान ऐकण्यास आली व निनवेच्या लोकांनी जसा योनाच्या उपदेशावरून पश्चात्ताप केला तसा यहुदी लोकांनी व सर्व राष्ट्रांतील लोकांनी येशूचा स्वीकार केला व त्याच्यावर श्रद्धा ठेवली म्हणजे त्यांना तारण प्राप्ती होईल.

चर्चद्वारे येशूच्या नावाची केलेली घोषणा तसेच चर्चच्या साक्रामेंतांद्वारे ख्रिस्तामध्ये उपलब्ध असलेल्या तारणाचा सर्व राष्ट्रांतील लोकांना लाभ मिळू शकेल. देवाचे चर्च म्हणजेच ख्रिस्तसभा हे तारणाचे वैश्विक साक्रामेन्त आहे. सर्व लोकांना ख्रिस्ताकडे आणण्यासाठी ख्रिस्तसभेला मिनशकार्य करण्यासाठी पाठवण्यात आले आहे.

मंगळवार - ऑक्टोबर १५

पहिल्या वाचनात पौल मानवजातीच्या पापाचा इतिहास पुढे ठेवतो. मानवाला सृष्टीच्या माध्यमातून देवाची ओळख झाली होती तरीही त्याने देवाचा गौरव केला नाही किंवा त्याचे आभार मानले नाहीत. त्याने निर्माणकर्त्यांएवजी निर्मितांची भक्ती व सेवा केली. उदा, नाशवंत मनुष्य, पक्षी, चतुष्पाद पशु व सरपटणारे

प्राणी. त्यामुळे देवाने त्यांना अशुद्धतेच्या स्वाधीन केले.

पौल म्हणतो, मात्र विश्वास ठेवणाऱ्या प्रत्येकाला, प्रथम यहृद्याला मग हेल्लेण्याला, तारणासाठी येशूने सांगितलेली सुवार्ता ही देवाचे सामर्थ्य आहे. सुवार्तेत देवाचे नीतिमत्त्व विश्वासाने विश्वासासाठी प्रगट झाले आहे. आपण जर विश्वास ठेवला तर आपण जगू. कारण ‘नीतिमान विश्वासाने जगेल’ हा शास्त्रलेख आहे.

शुभर्वत्तमानात आपणास दिसून येते की, परुशी हे प्रथा, परंपरा यांना अवास्तव महत्त्व देतात. त्यामुळे येशूच्या वैश्विक तारणाचा आवाका त्यांच्या लक्षात येत नाही. रूढी/परंपरा यांच्यावर मात करून आपण जर येशूबरोबर संवाद साधला तर प्रेमाची नवीन नाती निर्माण होतील. भाविकांनी बाह्य गोष्टींचे संरक्षण करण्यापेक्षा येशूख्रिस्ताच्या माध्यमातून देवाबरोबर प्रेमाचे आंतरिक नाते प्रस्थापित करावे व इतरांना त्या नात्यात सहभागी होण्यास आमंत्रण घावे. कारण देवाबरोबरच्या ऐक्यभावातच खन्या जीवनाच्या मेजवानीचा आनंद चाखता येईल.

बुधवार - ऑक्टोबर १६

पहिल्या वाचनात संत पॉल म्हणतो की, बिगर यहूद्यांप्रमाणे यहूदीही पातकी आहेत. यहूदी लोकांनी इतर लोकांपेक्षा स्वतःला अधिक चांगले समजू नये. जो माणूस ख्रिस्तावर विश्वास ठेवून प्रेमाचे आचरण करतो तो खरा चांगला माणूस ठरतो. त्याचे तारण होईल. म्हणून प्रत्येक माणसाने स्वतः ख्रिस्ताला स्वीकारले पाहिजे. ख्रिस्ताला शरण आलेल्यांना देवाच्या दयेचा व तारणाचा लाभ होतो. ही देवाची दया व तारण प्रत्येक माणसासाठी उपलब्ध आहे.

शुभर्वत्तमानात येशू कर्मकांडाचा स्तोम माजवणाऱ्या परूशांचा व कायदा पालनाला अवास्तव महत्त्व देणाऱ्या शास्त्रांचा धिक्कार करतो. तारण हे न्याय व देवाची प्रीती ही मूल्ये जाणून घेतल्याने व जीवनात दया व प्रेम दाखवल्याने मिळत असते याकडे येशू लक्ष वेधतो. आपल्या कर्मानी नव्हे तर देवाच्या दयेमुळे आपले तारण होते. व हे तारण आंतरिक शुद्धता राखणाऱ्या माणसाला प्राप्त होते. म्हणून केवळ बाह्य कृती नव्हे तर आत्मार्पण करण्याची गरज आहे. जो ख्रिस्ती माणूस ख्रिस्ताचा पूरेपूर स्वीकार करून समर्पित जीवन जगतो, तो माणूस मिशनकार्य करण्यास लायक ठरतो.

गुरुवार - ऑक्टोबर १७

यहूदी व बिगर यहूदी हे दोन्हीही पापाच्या गुलामगिरीमध्ये खितपत पडलेले आहेत. त्यांच्यासाठी देवाची योजना ही आहे : त्याचा पुत्र येशूख्रिस्त क्रुसावर मरतो व मरणातून उठतो. या पुनरुत्थित ख्रिस्तावर जो विश्वास ठेवील त्याला देव तारणाचे दान देईल. तारण हे माणसाची स्वतःची कमाई नाही. माणसाने कितीही आज्ञापालन केले व कितीही चांगली कृत्ये केली तरी तो स्वतःसाठी तारण मिळवू शकत नाही. संत पॉल म्हणतो, “कारण कृपेनेच विश्वासाच्या द्वारे तुमचे तारण झालेले आहे आणि हे तुमच्या हातून झाले असे नाही, तर हे देवाचे दान आहे” (इफिसकरांस पत्र २:८).

यहूदी लोकांचा असा घोर गैरसमज होता की देवाने त्यांना दिलेल्या नियमशास्त्राचे पालन केले की त्यांचे हमखास तारण होईल; बिगरयहूदी लोकांना हे नियमशास्त्र मिळालेले नाही म्हणून त्यांचे तारण होणार नाही. संत पॉल यहूदी लोकांची, खासकरून परुशी व शास्त्री लोकांची ही चुकीची विचारसरणी खोडून टाकतो. तो

शिकवतो की जो माणूस येशूख्रिस्तावर विश्वास ठेवतो व विश्वासापासून प्रेरणा घेऊन प्रेमाचे आचरण करतो त्याचे तारण होईल. हे तारण देवाचे दान असते. ह्या दैवी दानाबद्दल आपण देवाचे आभार मानले पाहिजेत. तारण स्वतःची कमाई समजून बढाई मारू नये. संत पॉल करिथकरांस विचारतो : “जे तुला दिलेले नाही असे तुझ्याजवळ काय आहे? तुला दिलेले असता, दिलेले नाही असा अभिमान तू का बाळगतोस? (४:७)

शुक्रवार - ऑक्टोबर १८

पहिल्या वाचनात संत पॉल त्याचा शिष्य तिमथी याला त्याच्या प्रेषितकार्याविषयी माहिती देतो. त्याच्या मार्गात आड येणाऱ्या व्यर्तीविषयी तो दुःख व्यक्त करतो. तसेच अडचणीच्या वेळेला त्याला आधार घायला कोणीही नव्हते हे ही खेदाने नमूद करतो. मात्र त्याच्या मिशनकार्यात त्याला प्रभूची भरपूर साथ मिळाली व प्रभूनेच त्याला सिंहाच्या जबड्यातून मुक्त केले हे सांगायला तो विसरत नाही. प्रभू त्याला सर्व दुष्ट योजनांपासून मुक्त करील असा त्याला विश्वास वाटतो. संत पॉलच्या पत्रातील या उताऱ्यातून मिशनकार्य करताना कशी संकटे येऊ शकतात हे आपणास समजते.

शुभवर्तमानातील वाचनात येशू शिष्यांना मिशनकार्यासाठी पाठवीत आहे हे सांगितले आहे. प्रभूची घोषणा करतेवेळी शिष्यांनी पाळावयाची पथ्ये व मर्यादा तसेच त्यांनी घोषणेत काय काय सांगावे ह्याविषयी प्रभू त्यांना मार्गदर्शन करतो. प्रभू त्यांना म्हणतो की, “जा, लांडग्यांमध्ये कोकरे तसे तुम्हास मी पाठवीत आहे.” या येशूच्या इशाऱ्यावरून मिशनकार्य करताना आपणास काही आव्हानांना तोंड घावे लागेल असे प्रभू सुचवतो. मिशनकार्य हे साधेसोपे नाही म्हणून ते करण्यापूर्वी आपली मानसिक व आध्यात्मिक तयारी झाली पाहिजे हा निष्कर्ष आपणास आजच्या दोन्ही वाचनांवरून काढता येईल.

शनिवार - ऑक्टोबर १९

आब्राहामने देवावर विश्वास ठेवला म्हणून तो देवाने त्याला दिलेल्या अभिवचनांस पात्र ठरला. त्याच्या विश्वासामुळे देवाने त्याच्यावर कृपा केली. आपण जर आब्राहामाच्या पावलावर पाऊल ठेवून येशूख्रिस्तावर विश्वास ठेवला तर आपण देखील देवाच्या अभिवचनांना पात्र ठरू, असे आजचे पहिले वाचन आपणास सांगते.

येशूख्रिस्तावरील आपला विश्वास आपणास जगातील लोकांसमोर जाहीर करायचा आहे. मिशन कार्य करताना आपणास काही लोकांचा विरोध होईल. आपल्याला सभा, सरकार व अधिकारी ह्यांच्यासमोर हजर केले जाईल. अशा प्रसंगी आपण येशूच्या बाजूने स्पष्ट साक्ष घायची आहे. भीतीमुळे येशूला नाकारायचा आपणास मोह होईल. पण भीती बाळगण्याचे कारण नाही. कारण येशूचा आत्मा, पवित्र आत्मा आपणास बळ देईल, आपल्या मुखात तो शब्द घालील. येशू म्हणतो की, बोलणारे आपण नाही तर पवित्र आत्मा असेल. मात्र आपण पवित्र आत्म्याचे साहाय्य घेण्यास तयार असले पाहिजे. ख्रिस्तावरील आपला खंबीर विश्वास व पवित्र आत्म्याचे सामर्थ्य व प्रेरणा यामुळे आपण ख्रिस्ताचे निष्ठावंत साक्षीदार बनतो.

रविवार - ऑक्टोबर २०

आज ख्रिस्तसभा मिशन रविवार साजरा करीत आहे. ख्रिस्ताठायी घेतलेल्या बाप्तिस्म्याद्वारे आपण ख्रिस्ताच्या मिशन कार्यात सहभागी होत असतो. मिशन कार्याचे उद्दिष्ट स्पष्ट आहे. ख्रिस्ताचे साक्षीदार बनणे, त्याची शुभवार्ता पसरविणे आणि ख्रिस्तसभेची उभारणी करणे. शुभवर्तमान आपल्याला शिकवते की, आपण आपल्या शत्रूंवर प्रेम केले पाहिजे आणि जे आपल्याला छळतात त्यांच्यासाठी प्रार्थना करणे गरजेचे आहे. ख्रिस्ताची शुभवार्ता हेच आपले खरे मिशन आहे.

ह्या कार्यासाठी ख्रिस्ताचा क्रूस आपल्याला प्रेरणादायी ठरतो, ज्याद्वारे येशूने जगातील दुष्ट प्रवृतीवर आपल्या असीम प्रेमाद्वारे विजय मिळविला तो आपल्या शत्रूंसाठी आणि छळ करणाऱ्यांसाठी देखील मरण पावला. येशू आपल्याला प्रार्थनेचे महत्त्व पटवून देतो आणि प्रार्थना केंद्रस्थानी ठेवायला सांगतो. प्रार्थना जर ख्रिस्तसभेच्या मिशनकार्याच्या केंद्रस्थानी असेल तर आपण जीवनात ख्रिस्ताद्वारे मुक्तीचा अनुभव घेऊ शकतो. ख्रिस्ताच्या मिशनकार्यासाठी प्रेषितांची देखील प्रेरणा महत्त्वाची आहे. जे अनुयायी ख्रिस्तात मुळावलेले होते त्यांनी त्याच्या जीवनाकडून प्रेरणा घेऊन खन्या अर्थाने त्याचे मिशन कार्य जगभर पसरविले.

सोमवार - ऑक्टोबर २१

जमीन जुमल्यावरून भावाभावात असलेले भांटण्टंडे गावागावात फिरत असताना येशूच्या लक्षात आले होते. त्या प्रकरणाचा धागा पकडून येशू चार टप्प्यात द्रव्यलोभ हा देवराज्याच्या मार्गातील मोठा अडसर कसा होऊ शकतो व हा अडथळा पार करण्यासाठी कोणती मनोवृत्ती ख्रिस्त शिष्याने धारण करावी याविषयी तो मार्गदर्शन करतो. एखाद्या न्यायाधीशाचे काम करण्यात येशू येथे नकार देतो. त्याएवजी ह्या न्यायाच्या मुळाशी दडलेली लोभीवृत्ती कशी विघातक आहे त्याविषयी तो आपली शिकवण सादर करतो. लोकांचा न्याय करण्याएवजी त्यांना देवराज्याच्या मूल्यांची कींबहुना त्या आड येणाऱ्या गोष्टींची जाणीव करून देणे येशू पसंत करतो. द्रव्यलोभ हा केवळ देवराज्यातील नव्हे तर कौटुंबिक सुखातील फार मोठा अडथळा आहे असे येशूचे म्हणणे आहे. केवळ भरपूर संपत्ती असली म्हणजे कुटुंब सुखी होऊ शकत नाही. उलट त्या संपत्तीचा लोभ, हाव, हव्यास माणसाची शांती नष्ट करतो. माणसाने श्रीमंत जरूर व्हावे परंतु ऐश्वर्यसंपन्न अशा परमेश्वराला मुळीच विसरू नये. जी श्रीमंती (मनाची, हृदयाची) देवाला प्रिय असते अशा श्रीमंतीच्या बाबतीत माणसाने सतर्क असावे. देवविषयक बाबतीत जो उदासिन आहे तो कितीही श्रीमंत असला तरी देवाच्या नजरेत तो कनिष्ठच होय.

मंगळवार - ऑक्टोबर २२

‘जागते रहो’ हा संपूर्ण बायबलमध्ये पानोपानी विखुरलेला विषय आहे. जागृत राहणे म्हणजे केवळ शारीरिक डोळे उघडे ठेवणे नव्हे तर, शरीर आणि आत्मा उल्हासित व उत्तेजित ठेवणे. जागृतीला विश्वासूपणाची वा एकनिष्ठेची जोड असली की सुरक्षिततेची हमी देता येते. प्रारंभी येशूच्या पुनरागमनाविषयी उत्साही असलेल्यांचा अपेक्षाभंग झालेला होता. काही यहुदी-ख्रिस्ती तर येशूचा मार्ग सोडून स्वगृही परतलेले होते. त्यांनी बिगर यहुदी ख्रिस्ती लोकांची दिशाभूल करण्याचा सपाटा लावलेला होता. काहीजण नामके वास्ते ख्रिस्ती राहिलेले होते. येशूच्या पुनरागमनाविषयीच्या त्यांच्या मनातील आशा मावळत चाललेल्या होत्या. अशा पार्श्वभूमीवर येशूच्या जागृतीचा इशारा लूक सादर करतो. सिद्ध किंवा तयार राहण्याविषयीची सूचना येशूने मात्र

रूपकाच्या आधारे दिली आहे. कंबरा बांधलेल्या आणि दिवे लावलेले येशूच्या पुनरागमनासाठी आपल्या लोकांना सळसळणारा चैतन्यरूप उत्साह प्रकट करावा अशी अपेक्षा लूक व्यक्त करतो.

बुधवार - ऑक्टोबर २३

मनुष्याच्या पुत्राची 'अकस्मातता' व्यक्त करण्यासाठी चोर आणि घरधन्याचे रूपक वापरले आहे. चोर कोणत्याही घटकेस येईल ह्या विचाराने घरधनी दक्ष राहून आपल्या घरदाराचे आणि कुटुंबाचे रक्षण करीत असे. येशूचे पुनरागमन हे अचानक होईल त्यामुळे सर्वदा आपण जागृत राहावे असा सल्ला देण्यात आलेला आहे. येशूने रूढीपरंपरेचा धागा पकडून आपल्या शिष्यांना जागृतीची आवश्यकता समजावून सांगितली. पारंभीच्या ख्रिस्तसभेत वडीलजन व प्रसेवक ह्यांची नियुक्ती करून प्रेषित पुढच्या प्रचार कार्यासाठी निघून जात. मात्र ज्यांना पुढारी म्हणून नेमलेले आहे त्याने आपल्या अधिकाराचा वापर सेवेसाठी करावा अशी अपेक्षा असे. त्यादृष्टीने इथे विश्वासूपणा व सेवावृत्ती हे जागृतीचे दोन अंग हेतूपूरस्सर नमूद करण्यात आलेले आहेत. धन्याची इच्छा काय आहे हे माहित असूनही जो कारभारी धन्याच्या इच्छेप्रमाणे वागत नाही, तो आपल्या जीवनातील कपाळमोक्षाला विनाकारण आमंत्रण देत असतो. आपली जबाबदारी ठाऊक असूनही जो कामचुकारपणा करतो तो चाकर जागृत नसून बेसावध आहे. त्याला नक्कीच अडचण भासेल.

गुरुवार - ऑक्टोबर २४

येशूच्या प्रेषितकार्याचे एक महत्त्वाचे अंग म्हणजे चिरकाळ टिकणारी शांती प्रस्थापित करणे. मात्र अशी शांती प्रस्थापित करण्याआधी वरवर दिसणारी फसवी शांती भंग पावणे आवश्यक असते. ह्या फसव्या शांतीमध्ये सर्व काही आलबेल असते. परंतु समाजाच्या, कुटुंबाच्या, राष्ट्राच्या अंतर्मनात ज्वालामुखी धगधगत असतो. येशू म्हणतो, 'मी खोटी शांतता पसरविण्यासाठी नव्हे तर आग पेटविण्यासाठी आलेलो आहे. अग्री हे शुद्धीकरणाचे व न्यायाचे प्रतीक आहे. तसेच तो तुमच्या बाप्तीस्मा आगाने व पवित्र आत्म्याने करील असेही म्हणतो. शेवटी प्रे. कृ. २मध्ये हाच पवित्र आत्मा अग्रीच्या रूपात अवतरल्याचे आपण पाहतो. थोडक्यात येशूच्या शिकवणूकीमुळे लोकांच्या अंतर्मनात जागृतीचा अग्री धगधगू लागेल. त्यामुळे सत्-असूत ह्यांचा न्यायनिवाडा होऊन सत हे असतपासून शुद्ध होईल. ह्या एकंदर प्रक्रियेमध्ये कुटुंबातील व समाजातील (आतापर्यंत) झाकली गेलेली) फूट स्पष्टपणे दिसू लागेल. येशूच्या बाजूने पसंतीचा कौल देणारे कदाचित कुटुंबियाच्या विरोधात जातील. त्यामुळे जरी वर फूट दिसत असली तरी ती अधिक प्रगल्भ अशा शांतीकडे जाणारी वाट असेल. हे सत्य उमगले की आपण जागृतीची पुढीची अवस्था गाठलीच म्हणून समजायचे.

शुक्रवार - ऑक्टोबर २५

संत पॅल आपणास आपल्या जीवनाची, पापांची आणि आपल्या अशक्तपणाची जाणीव करून देत आहे. आपले जीवन हे परमेश्वरामध्ये आहे आणि त्यांनी आपणास त्याच्या राज्याचा सदस्य होण्यासाठी पाचारण

केले आहे. म्हणून प्रभू येशू ख्रिस्त आपणास काळाची लक्षणे ओळखून त्याप्रमाणे विश्वासू जीवन जगण्यासाठी बोलावत आहे. ऑक्टोबर हा महिना मिशनरी महिना म्हणून साजरा करीत असताना प्रभू येशू ख्रिस्ताने त्याचे मिशनकार्य कशाप्रकारे पार पाडले ह्याची आपणास जाणीव करून देण्यात येत आहे. पित्याची इच्छा पूर्ण करून त्याने आपले तारण घडवून आणले. ही सुवार्ता सर्वापर्यंत पोहचावी म्हणून एक मिशनरी म्हणून आपण प्रयत्नशील असले पाहिजे.

शनिवार - ऑक्टोबर २६

आज परमेश्वर आपणास सांगत आहे की इतरांच्या पापांविषयी, जीवनाविषयी बोलण्याचा किंवा खरे काय/खोटे काय ठरवण्याचा अधिकार मला नाही. तर हा अधिकार जो परमेश्वर सर्वांची अंतःकरणे ओळखतो फक्त त्यालाच आहे. प्रभू येशू फोड करून सांगतो की ज्या गालीलकरांना पिलाताने मारले आणि ज्या अठरा जणांवर शिलोहातील बुरूज पडून ते मरण पावले, हे इतरांपेक्षा जास्त पापी होते असे नाही, तर दुसऱ्यांवर बोट दाखवण्यापेक्षा आपल्या पापांबदल खरा पश्चात्ताप करावा म्हणजे आपला नाश होणार नाही.

परमेश्वराने प्रामुख्याने आपणास दोन गोष्टींसाठी पाचारण केले आहे. पहिले स्वतःचे परिवर्तन घडवून आणून देवाला ओळखणे आणि दुसरे, प्रभू येशू ख्रिस्ताच्या शुभवर्तमानाची घोषणा करून इतरांच्या जीवनामध्ये परिवर्तन घडवणे, ह्यामध्ये खरा मिशनचा अर्थ दडलेला आहे.

रविवार - ऑक्टोबर २७

परमेश्वर न्याय आहे आणि त्याच्याठायी कोणताही भेदभाव नाही. परमेश्वर अंतःकरण पाहतो पण माणूस बाह्यगोष्टी पाहतो. जे अंतःकरणाचे नम्र, जे पापांबदल पश्चात्ताप करतात, इतरांना क्षमा करतात त्यांच्याठायी परमेश्वराची क्षमा आणि शांती वसते; पण अंतःकरणाने कठीण आणि गर्विष्ठ असलेल्या लोकांना देव त्यांच्याच कठोरपणामध्ये सोडून देतो.

ह्याचे उत्तम उदाहरण आजच्या शुभवर्तमानातून देण्यात आले आहे. शास्त्री आणि जकातदार ह्यामध्ये श्रेष्ठ कोण ठरला? ज्याने स्वतःला नम्र केले आणि देवाच्या दयेवर विश्वास ठेवला तो. शास्त्राने जे सांगितले ते सर्व खरे होते, पण त्याने देवासमोर इतरांना तुच्छ मानून स्वतःला श्रेष्ठ ठरवले म्हणून परमेश्वराने त्याचा स्विकार केला नाही. ह्याऊलट जकातदार जो पापी जीवन जगत होता त्याला परमेश्वराच्या सानिध्यात त्याच्या पापांची जाणीव झाली आणि नम्रपणे त्याने क्षमा मागितली, म्हणून परमेश्वराने त्याला क्षमा केली. अंतःकरणाचे नम्र बनून परमेश्वराच्या दयेचा आणि प्रेमाचा अनुभव घेण्यासाठी परमेश्वर आपणास बोलावत आहे.

परमेश्वर नेहमी नम्र अंतःकरणाची प्रार्थना ऐकतो. हा मिशन महीना साजरा करीत असताना परमेश्वर आपणास एका गोष्टीची जाणीव करून देत आहे की प्रत्येक गोष्टीमध्ये आपण अंतःकरणाचा नम्रपणा दाखवला पाहीजे. मिशनचे यश हे संपूर्णपणे प्रार्थनेवर अवलंबून असते, म्हणून स्वबळावर नक्हे किंवा जबरदस्तीने नक्हे तर प्रेमाने आणि प्रार्थनेने, माझ्या नम्रपणाने मी इतरांची मने आणि हृदये जिंकू शकतो आणि त्यांना ख्रिस्ताच्या खन्या प्रकाशामध्ये आणू शकतो.

सोमवार - ऑक्टोबर २८

आज ख्रिस्तसभा प्रेषित सायमन आणि ज्यूड ह्यांचा सण साजरा करीत आहे. आजच्या शुभवर्तमानातून सांगण्यात आले आहे की प्रेषितांची निवड करण्याअगोदर प्रभू येशू ख्रिस्ताने संपूर्ण रत्र पित्याची प्रार्थना केली आणि नंतर त्याने बारा शिष्यांना निवडले आणि त्यांना “प्रेषित” असे नाव दिले. प्रेषित म्हणजे “पाठवलेला.” बारा प्रेषितांची निवड अशासाठी करण्यात आली होती की प्रभू येशू ख्रिस्त त्यांना त्याच्या पुनरुत्थानानंतर जगातील मिशनवर पाठवणार होता. पवित्र आत्म्याचे सामर्थ्य प्राप्त झाल्यानंतर त्यांनी जगात जाऊन ख्रिस्ताची सुवार्ता सांगितली. त्यासाठी जवळ जवळ सर्व प्रेषितांनी आपल्या प्राणाचे बलीदान दिले. प्रभू येशूच्या प्रेमाने त्यांना झपाटलेले होते म्हणून त्याच्यासाठी प्राण देण्यास देखील ते तयार झाले. ते खरे मिशनरी होते. आज आपण संत सायमन आणि ज्यूड ह्यांचा सण साजरा करीत असताना खरे मिशनकार्य करण्यासाठी त्यांच्या जीवनातून स्फूर्ती घेऊ या.

मंगळवार - ऑक्टोबर २९

संत पॉल आजच्या पहिल्या वाचनाद्वारे आपले देवाबरोबरचे आणि इतरांबरोबरचे नाते किती घटू आहे ह्याची जाणीव करून देत आहे. हे नाते अद्भूत आहे आणि समजण्यापलीकडे आहे. आता जग दुःख भोगत आहे. पण लवकरच देवाचे गौरव प्रकट होतील. आपण देव पुत्राच्या गौरवामध्ये प्रकट होण्याची आशेने वाट पाहात आहोत. प्रभू येशू आजच्या शुभवर्तमानातून त्याच गोष्टींची आपणास चाहूल देत आहे की देवाचे राज्य कसे असेल; मोहरीच्या दाण्यासारखे ज्याचे वृक्ष झाल्यानंतर पाखरे त्यामध्ये येऊन विसवतात; खमीरासारखे ज्यामुळे संपूर्ण पीठ फुगून जाते. देवाच्या राज्यासाठी सर्वांना आमंत्रण देण्यात आले आहे आणि सुवार्ता सर्व लोकांपर्यंत पोहचली पाहीजे.

बुधवार - ऑक्टोबर ३०

आपण सर्वजण अशक्त आणि पापी आहोत, म्हणून बन्याच वेळेला आपणांस देवाच्या प्रेमाचा अनुभव येत नाही, प्रार्थना कशी करावी हे आपणास कळत नाही. पण संत पॉल सांगतो की आपल्या अशक्तपणात पवित्र आत्मा आपल्या सहाय्यास धाऊन येतो आणि आपल्या सर्वासाठी मध्यस्थी करतो. देवाची इच्छा आहे की आपले तारण व्हावे. आजच्या शुभवर्तमानामध्ये एका व्यक्तीने प्रभूला विचारलेला प्रश्न “तारणप्राप्ती होणारे लोक थोडे आहेत की काय?” हा कदाचित प्रत्येक व्यक्तीला पडणारा प्रश्न असू शकेल. तारण हे सहजासहजी उपलब्ध नाही म्हणून प्रभू येशू ख्रिस्त सांगतो, अरूंद दरवाजाने आत जाण्याचा नेटाने प्रयत्न करा, कारण पुष्कळ लोक आत जाण्यास पाहतील पण त्यांना जाता येणार नाही. चर्चे मिशन कठीण, खडतर आहे आणि जास्तीत जास्त लोकांसाठी आपल्या स्वतःसहीत “तारणाचा दरवाजा” (अरूंद दरवाजा) कसा उघडता येईल ह्यासाठी कार्य करणे गरजेचे आहे.

गुरुवार - ऑक्टोबर ३१

परमेश्वराने माणसावर विपूल प्रमाणात प्रेम केले आणि स्वतःचे प्रेम इतरांबरोबर वाटून घेण्यासाठी त्यानी

आपल्या प्रतीमेप्रेमाणे मानवाला निर्माण केले. देवापासून आपणास कुणीही विभक्त करू शकत नाही. जर देव माझ्याबरोबर असेल तर माझ्या विरुद्ध कोण? परमेश्वराने आपला एकूलता एक पुत्र येशू ख्रिस्त ह्याला आपले तारण करण्यासाठी जगात पाठवले. ख्रिस्ताने आपणा सर्वांवर खूप प्रेम केले आणि त्या प्रेमासाठी स्वतःला अर्पण केले, म्हणून ख्रिस्ताच्या ह्या प्रेमापासून मला कोण विभक्त करील? ह्या जगातील कोणतीही गोष्ट मला ख्रिस्ताच्या प्रेमापासून विभक्त करू शकत नाही.

आजच्या शुभवर्तमानातून आपण ऐकले की हेरोद प्रभू येशूला ठार मारू इच्छीत होता. सुरुवातीपासून प्रभू येशू ख्रिस्ताच्या जीवाला धोका होता, पण त्याच्या इच्छेविरुद्ध त्याचा प्राण कुणीही घेऊ शकत नव्हते. जेरूसलेमेत क्रुसावर आपले अर्पण करून प्रभू येशू जगाचे तारण घडवून आणणार होता. प्रभू येशू ख्रिस्ताने आपल्या बलीदानाने हे तारण कार्य सिद्धीस नेले आणि आपल्या शिष्यांना ही शुभवार्ता सर्व जगाला कळवण्याची आज्ञा केली. अगदी सुरुवातीपासून शुभवार्ता घोषीत करण्याचे चर्चचे हे मिशन चालू आहे; पण आजच्या जगामध्ये ते अधिक जोमाने व्हावे ह्याची गरज आहे. देवाचे प्रेम जे ख्रिस्तामध्ये प्रकट झाले आहे ते सर्वांपर्यंत पोहचावे म्हणून चर्च आपणास साद घालत आहे.